

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **K. C.**, nar. x, státní příslušnice Ukrajiny, t. č. bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá p. Bezdězem, zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. OAM-175/LE-BE04-BE04-PS-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. OAM-175/LE-BE04-BE04-PS-2016, jímž byla žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. Doba zajištění byla ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 8. 4. 2017.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou. Tvrdí, že nebyly splněny podmínky plynoucí z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to tím, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, když se nezabýval otázkou, zda je žalovaná zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobkyně uvádí, že žalovaný se spokojil pouze s konstatováním, že žalobkyně zranitelnou osobou není, aniž by bylo jasné, na základě kterých skutečností k tomuto závěru došel. S tvrzeními žalobkyně o jejím špatném zdravotním stavu (problémy se štítnou žlázou a navazující

psychické problémy) se žalovaný nevypořádal a vycházel pouze z výpovědi učiněné žalobkyní na policii, v rámci níž nebyla zranitelnost žalobkyně zjišťována. Žalovaný si také neopatřil jiné důkazy (např. psychologický znalecký posudek), na základě kterých by si mohl učinit úsudek o zdravotním a psychickém stavu žalobkyně. Žalobkyně tvrdí, že v důsledku toho, že se žalovaný nevypořádal s otázkou její zranitelnosti, postrádá rozhodnutí žalobce náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně také poukazuje na to, že pokud by ji žalovaný považoval za zranitelnou osobu, nemohla by jí být za dané situace povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vůbec stanovena, neboť by v takovém případě nenaplnovala jednu ze dvou kumulativních podmínek stanovených § 46a odst. 3 zákona o azylu, a sice opakované závažné porušení povinností stanovených zvláštním opatřením.

Žalobkyně dále tvrdí, že nebyla splněna první podmínka plynoucí z § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný neposoudil možnost užití zvláštního opatření. Podle žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k jednotlivým zvláštním opatřením a neuvedl důvody, pro něž by nebylo možné v případě žalobkyně užít zvláštní opatření (například pobyt v pobytovém středisku nebo pobyt na hlášené adrese); ve své argumentaci pouze rekapituloval pobytovou minulost žalobkyně a skutečnost, že její žádost o zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany považuje za účelovou. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20, v němž soud uvedl, že účelem zvláštních opatření je zabezpečit účast žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nikoli zabezpečit realizaci vyhoštění žadatele po zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu a rovněž to, že nelze bez dalšího dovodit souvislost mezi účelovostí žádost a neúčinností zvláštních opatření. Napadené rozhodnutí proto žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné. Žalobkyně se domnívá, že zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu by měl být náležitě zdůvodněn.

Žalobkyně dále napadá délku trvání zajištění, přičemž je toho názoru, že 110 dnů trvající zbavení osobní svobody je nepřiměřené účelu, který sleduje, a že při stanovení délky žalovaný nezval v úvahu individuální okolnosti případu.

Dále žalobkyně uvádí, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to tím, že žalovaný neposoudil možnost užití zvláštního opatření. Tvrdí, že z Úmluvy vyplývá povinnost státu zajistit, že detence bude použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, na co nejkratší dobu a bude posouzena možnost užití méně invazivních a donucovacích opatření k dosažení stanoveného cíle. S uvedenými závazky se však žalovaný nevypořádal vůbec nebo nedostatečně. Zajištění žalobkyně je též v rozporu se směrnicí UNHCR o zajištění, podle níž, aby nešlo o svévolné zajištění, musí být nevyhnutelné v individuálním případě, odůvodněné za daných okolností a přiměřené legitimnímu účelu. Skutečnostmi, které by měly být zohledněny při určení, zda je omezení svobody žadatele nevyhnutelné, jsou: spolupráce příp. nespolupráce žadatele se státními orgány v minulosti, dodržování příp. nedodržování podmínek propuštění na kauci, rodina příp. společenské vazby k osobám v zemi, kde probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany, odmítnutí poskytnutí informací ohledně základních důvodů podání žádosti, případně jestli se jedná o zjevně nedůvodnou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu.

Žalobkyně rovněž namítá porušení § 68 odst. 2 správního řádu, aniž blíže uvádí, v čem konkrétně spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s uvedenými ustanoveními.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že se namítaného porušení právních předpisů nedopustil a že rozhodoval na základě konkrétních a individualizovaných důvodů. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně shrnul informace, které byly v řízení zjištěny z podkladů poskytnutých podle § 87 odst. 1 zákona o azylu Policií ČR. Na základě těchto informací žalovaný dovozuje, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je zcela účelová, neboť byla žalobkyní podána až poté, co došlo k jejímu zajištění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přestože to žalobkyně mohla učinit kdykoli dříve a této možnosti si byla vědoma, vzhledem ke skutečnosti, že o udělení mezinárodní ochrany již v minulosti žádala. I důvody, které při podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla (ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny, nestabilní politická situace na Ukrajině, příbuzní žijící v ČR), byly žalobkyní známy i v době před jejím zajištěním a mohla tedy o udělení mezinárodní ochrany žádat dříve. Žalovaný rovněž odmítá žalobní námitku, že nedostatečně odůvodnil, proč v případě žalobkyně nepřistoupil k užití některého zvláštního opatření; naopak je přesvědčen, že své rozhodnutí odůvodnil přezkoumatelně. Z pobytové historie žalobkyně podle žalobce vyplývá, že se již v minulosti svým povinností vyhýbala, když pobývala na území ČR nelegálně a poté nerespektovala povinnost z České republiky vycestovat. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně žije na ulici a nemá žádnou stálou adresu, jíž by mohla ministerstvu nahlásit, by nebylo uložení zvláštního opatření účelné, neboť by nebylo možné zajistit účast žalobkyně v probíhajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, což je také důvod, proč podle názoru žalovaného na tuto situaci nedopadají závěry Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20, který žalobkyně cituje. Mimo to žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, kde soud uvedl, že *„pokud zde existují skutečnosti, které nasvědčují tomu, že by žadatel řízení mařil, nelze přistoupit k zvláštnímu opatření“*, přičemž zmiňovanými skutečnostmi je v dané věci právě předchozí jednání žadatelky. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, podle něhož je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto zajištění k uložení zvláštního opatření, pokud cizinec předtím ve stanovené době nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž i když byl tento závěr vysloven v případě cizince zajištěného podle § 124 zákona o pobytu cizinců, lze jej podle názoru žalovaného i Nejvyššího správního soudu aplikovat i na případy žadatelů o mezinárodní ochranu.

Co se týče zdravotního stavu žalobkyně, žalovaný uvádí, že mimo skutečností, které uvedla žalobkyně, podnikl sám další kroky ke kvalifikovanému zjištění jejího zdravotního stavu, a to formou různých lékařských vyšetření, jimž se žalovaná podrobila v zařízení pro zajištění cizinců i jinde (Psychiatrická nemocnice Kosmonosy). Žalobce se však nedomnívá, že zdravotní potíže žalobkyně dosahují takové intenzity, aby byla považována za zranitelnou osobu. Naopak tvrdí, že zdravotní stav žalobkyně se v důsledku lékařské péče v zařízení pro zajištění cizinců zlepšil. Pokud jde o námitku nedostatečného odůvodnění doby zajištění, žalovaný tvrdí, že dobu zajištění v rozhodnutí odůvodnil dostatečně přezkoumatelným způsobem, přičemž uvedl konkrétní okolnosti, pro něž považuje zajištění žalobkyně na zmíněnou dobu za adekvátní (předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění, neexistence vazeb na území České republiky).

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného,

jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.

Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu je zranitelnou osobou nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Zranitelnou osobu je možno zajistit pouze za podmínek stanovených § 46a odst. 3, tedy je-li starší 18 let a porušila-li opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou zvláštním opatřením.

Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítá, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav a v důsledku toho ji navzdory jejímu vážnému onemocnění nevyhodnotil jako zranitelnou osobu.

V napadeném rozhodnutí sice žalovaný pouze s odkazem na § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu konstatoval, že žalobkyně není zranitelnou osobou, avšak z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si zdravotního stavu žalobkyně byl vědom a tento vzal ve své úvaze v potaz. Vycházel totiž z informací poskytnutých Policií ČR, kde žalobkyně uvedla, že má problémy se štítnou žlázou a s tím související psychické problémy. Obdobně se pak žalobkyně vyjádřila i při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Ani zde nebyla konkrétnější, a proto úvahu žalovaného, že porucha funkce štítné žlázy a s tím spojené psychické problémy, nelze považovat za vážné onemocnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, lze považovat nejen za zcela přezkoumatelnou a za dostatečně podloženou (informací samotné žalobkyně), ale také za úvahu správnou. Soud je totiž toho názoru, že jakkoli zdravotní stav žalobkyně vyžaduje dlouhodobé pravidelné užívání léků a lékařskou péči (která je žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců poskytována), není samotná nadměrná funkce štítné žlázy a s tím související psychické problémy natolik závažným onemocněním, aby kvůli němu byla žalobkyně bez dalšího považována za zranitelnou osobu. Závěrem soud poznamenává, že skutečnost uvedená až v žalobě (a sice sexuální zneužívání v dětství), nemohla být považována za relevantní. Soud totiž při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

V druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaný neposuzoval možnost uplatnění zvláštních opatření. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu

rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný uložení zvláštního opatření zvažoval. Poukázal zejména na to, že žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a od 1. 11. 2016 pobývala na území České republiky nelegálně. Také poukázal na skutečnost, že žalobkyně žije na ulici a neexistuje záruka, že by se zdržovala na konkrétním místě, které by mohla správnímu orgánu sdělit. Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného proto není ve vztahu k možnému využití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, jaký důvod ho vedl k závěru, že mírnější alternativy k zajištění podle § 47 zákona o azylu nejsou dostatečné pro naplnění účelu zajištění.

Pokud jde o správnost argumentace žalovaného, má soud za určující vyjít z účelu sledovaného zajištění. Z § 47 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že účelem tzv. zvláštních opatření (tedy mírnějších alternativ k zajištění) je zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění dle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů přitom zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení, jak soud uvedl již výše, značně přesahuje samotné řízení ve věci mezinárodní ochrany a směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu dle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. To však v dané věci nelze očekávat. Jelikož žalobkyně již nerespektovala pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze považovat za pravděpodobné, že tentokrát by žalobkyně své povinnosti plynoucí z řízení o mezinárodní ochraně a své další povinnosti, které by jí vznikly, v případě negativního výsledku tohoto řízení zodpovědně plnila.

Učiněný závěr lze podpořit i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, z něho plyne, že „za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je tak dán důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil k uložení zvláštního opatření. Pokud by totiž platilo, že je třeba nejprve vždy zvažovat uložení zvláštních opatření, pak by tak bylo nutné činit i v případě, že cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování [důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. V tomto případě, je však aplikace zvláštního opatření zásadně vyloučena. Za situace, kdy již v minulosti bylo uloženo zvláštní opatření, a cizinec závažným způsobem porušil povinnosti vztahující se k tomuto opatření, je zřejmé, že napříště nepostačuje jeho uložení, a je nutné využít účinnějšího prostředku. Tento prostředek představuje zajištění. Samotné jednání uvedené v § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zásadně implikuje důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen, pokud by správní orgán využil jiný institut než právě zajištění. Obdobná je pak situace v nyní aplikovaném důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c).“ Přestože se citovaný rozsudek týká zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců, tento závěr lze vztáhnout i na případy žadatelů o azyl, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který se týkal případu, jenž se v mnoha rysech shoduje s případem žalobkyně: bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, které nerespektoval a následně byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Následně podal žalobu proti rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Krajský soud v Ústí nad Labem i Nejvyšší správní soud však v této věci shodně uvedly, že se stěžovatel „opakovaně dopustil protiprávního jednání, a to nelegálním pobytem i nerespektováním správního rozhodnutí o vyhoštění, čímž vyjádřil svoji neúctu k právnímu řádu České republiky a je u něj důvodná obava, že by se správním orgánem nespolupracoval i nadále a mařil řízení o udělení mezinárodní ochrany.“

S ohledem na zmíněnou judikaturu má soud za to, že závěr žalovaného o neúčelnosti zvláštních opatření v dané věci je zákonný. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku je spojeno s tím, že ačkoliv je cizinci tato povinnost [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu], může cizinec pobytové středisko kdykoliv opustit. Právo opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin není nikterak administrativně omezeno, pouze opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin podléhá povolení ministerstva (§ 82 odst. 5 zákona o azylu). V tomto režimu tedy nic cizinci nebrání, aby z pobytového střediska odešel a již se nenavrátil. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobkyně ovšem očekávat, že žalobkyně bude v pobytovém středisku vyčkávat do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a poté dobrovolně vycestuje z území České republiky. Za nerealistický a neúčelný pak soud pokládá také návrh žalobkyně, že žalovaný měl žalobkyni uložit povinnost osobně hlásit se na ministerstvu a obstarání ubytování ponechat na ní. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žalovanému uvedla, že žije na ulici, nemá žádnou stálou adresu, kterou by mohla žalovanému sdělit a na ní se zdržovat, případně si zde přebírat poštu. Proto by nebylo užití zvláštního opatření účelné. Tento žalobní bod není důvodný.

Žalobkyně také napadá délku stanoveného zajištění (110 dní), neboť žalovaný neodůvodnil, na základě kterých individuálních okolností délku zajištění stanovil na horní hranici zákonem stanovené maximální doby. Určení konkrétní délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podléhá správnímu uvážení žalovaného. To však musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění

rozhodnutí. V tomto bodě nelze přisvědčit žalobkyni, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal úvahu, jíž dospěl k určení doby zajištění, přičemž vzal v potaz jak lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně stanovené zákonem o azylu a lhůty stanovené zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) pro podání žaloby, tak i poznatky ze správní praxe v podobě odhadu, jak dlouho bude s ohledem na konkrétní okolnosti v daném případě řízení o mezinárodní ochraně trvat. Konkrétně žalovaný předpokládá délku trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů), dobu potřebnou pro případné podání správní žaloby (15 dnů) a přiměřenou dobu pro doručování (5 dnů). Podle názoru soudu je správní uvážení žalovaného o délce trvání zajištění řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že žalovaný provedl pouze kvalifikovaný odhad a předvídaná délka trvání zajištění se tak může zkrátit či prodloužit v závislosti na různých faktorech, které ovlivňují průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Co se týče otázky přiměřenosti délky trvání zajištění, s ohledem na délku jednotlivých fází řízení zmiňovaných rovněž v rozhodnutí žalovaného, považuje soud délku 110 dní v případě žalobkyně za přiměřenou.

Soud dále konstatuje, že je nesporné, že zajištění žalobkyně představuje zásah do osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. V dané věci však má soud zajištění žalobkyně za zcela legitimní s tím, že rozhodnutí žalovaného dostalo veškerým kritériím, která žalobkyně v žalobě zmiňuje, neboť zajištění bylo v dané věci použito po pečlivém posouzení jeho nezbytnosti s ohledem na konkrétní případ a na co nejkratší možnou dobu, přičemž byla zvážena možnost využití méně invazivních nebo donucovacích prostředků. Zajištění žalobkyně není ani v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění. Žalobkyně nebyla zajištěna jen proto, že na území České republiky pobývá nelegálně. Naopak důvodem k jejímu zajištění bylo nerespektování uložené povinnosti v minulosti (povinnosti opustit území ČR v rozhodnutí o správním vyhoštění) a důvodná obava, že udělení zvláštního opatření by nepostačovalo k zajištění účelu zajištění.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. února 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová